סתמא מאי רבינא אמר לא חיישינן רב אשי אמר חיישינן ^אוהלכתא חיישינן: **מתני'** ^{א)ב}כל חזקה שאין עמה טענה אינה חזקה כיצד אמר לו מה אתה עושה בתוך שלי והוא אמר לו שלא אמר לי אדם דבר מעולם אינה חזקה שמכרת לי שנתת לי במתנה אביך מכרה לי אביך נתנה לי במתנה הרי זו חזקה ^{ג)}והבא משום ירושה אינו צריך טענה: **גמ'** פשיטא מהו דתימא האי גברא מיזבן זבנה ליה האי ארעא ושטרא הוה ליה ואירכס והאי דקאמר הכי סבר אי אמינא מיזבן זבנה לי האי ארעא אמרי לי אחוי שטרך הלכך לימא ליה אנן דלמא שטרא הוה לך ואירכס ^{ד)}כגון זה ¹יפתח פיך לאלם הוא קמ"ל (ענ"ב סימן) ^{ד)}רב ענן שקל בידקא בארעיה אזל (א) הדר גודא בארעיה דחבריה אתא לקמיה דרב נחמן א"ל זיל הדר והא אחזיקי לי אמר ליה כמאן כר' יהודה ור' ישמעאל דאמרי כל בפניו לאלתר הוי חזקה לית הלכתא כוותייהו א"ל והא אחיל דאתא וסייע בגודא בהדאי אמר ליה ^{ה)}מחילה בטעות היא את גופך אי הוה ידעת (ב) לא עברת כי היכי דאת לא הוה ידעת הוא נמי לא הוה ידע רב כהנא שקל בידקא בארעיה אזל הדר גודא בארעא דלא דידיה

אתא

סתמא מאי. משום דתרי לישני אמר רב יוסף לעיל [מ:] ואיכא בינייהו סתמא חד פסל וחד מכשר הלכך קבעי הכא מאי סמכינן אי אמר להן סתמא כתובו ולא אמר להו תיתבו בשוקא ובברייתא ולא אמר להו נמי איטמרו מי הוי מתנתא טמירתא או לא. ויש מפרשין דאמודעא קאי דאוקימנא דלא הויא מתנתא טמירתא מודעא לחבירתה אבל סתמא מי הויא מודעא ולא נהירא כלל דלההוא לישנא דאמרי' סתמא פסולה ודאי לא הויא מודעא דהיינו טמירתא: **לא חיישינן.** דאינה טמירתא אלא כשרה: **חיישינן.** לטמירתא ולא מגבינן בה ואי מגבינן לא מהדרינן עובדא והיינו דלא קאמר רב אשי דלא מגבינן אלא חיישינן דספק הוא *ואיכא דקיימא ארעא תיקום: **והלכתא חיישינן.** דלא מגבינן בה והלכך צריך לכתוב בתוך השטר וכך אמר לנו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא ואע"ג דלא אמר אלא כתבוה לו סתם שטר מתנה כמו שתקנו חכמים קאמר: **מתני' כל חזקה שאין עמה טענה אינה חזקה.** בין בחזקת ג' שנים דקרקעות ובתים ואילנות בין בחזקת יום אחד כגון הנך דאמרינן לעיל (דף ו.) אחזיק להורדי כו' איירי וקאמר דצריך לטעון מאיזה כח החזיק בה והלכך כיון דטעין טענתא מעליא שבדין ירד לקרקע זה ומתוך כך החזיק בה כשיעור חזקה שאמרו חכמים וזה שתק ולא מיחה הויא חזקה ואין המערער נאמן לומר לא על ידי ירד לקרקע שלי אלא בלא רשותי דאם כן למה הניחו להחזיק: **שלא אמר לי אדם דבר מעולם אינה חזקה.** בגמרא פריך פשיטא: **משום ירושה.** שאומר אכלתיה שני חזקה מכח ירושת אבי שהיה מוחזק בה ביום מותו: **אינו צריך טענה.** לומר היאך בא ליד אביו דאין אדם בקי בקרקעות אביו היאך באו לידו ומיהו ראיה בעדים בעי שראו את אביו הוחזק בה יום אחד והכי מפרש בגמרא [ע"ב]: **גמ' פשיטא.** דכיון דאין לו טענה אינה חזקה: **מיזבן זבנה ליה.** האי ארעא מזה המערער לקחה ואבד שטרו: **אמרי לי אחוי שטרך.** שאינו בקי בדינין לידע שחזקה במקום שטר עומדת: **קמ"ל.** דאי טעין טענינן ליה ואי לא טעין אנו לא ילפינן ליה למיטען. שמעינן מהכא דאי הוה טעין הכי מהימנינן ליה דכה"ג איתו קרוי חוזר וטוען דאין זה מכחיש טענות ראשונות: **שקל בידקא בארעיה.** שטף מים נכנס בשדהו ונטל את המחילות ולא נודע מקומן: **הדר גודא כו'.** עשה כותל אדם בינו לבין שכנו והרחיב קרקע שלו ועשה הכותל בשדה חבירו: **והא אחזיקי.** שבניתי כותל על פיו ובגלותו כדאמר לקמיה דאתא וסייע גודא בהדאי וכמאן דאמר לי חזיק וקני דמי וכיון שעל פיו עשיתי וגם החזקתי יום או יומים שהיה כותל שלי בקרקע שלו והוא ידע ולא מיחה אלא שתק הרי חזקתי חזקה שיש עמה טענה ולידך הוה טעין לא נתתיה ושני חזקה לא החזיק: **א"ל כמאן.** טענת והא אחזיקי דסבירא לך חזקת יום אחד הויא חזקה היכא דידע מערער ולא מיחה: **כר"י.** דמתני' [לח.] דתלי טעם דג' שנים כדי שיהא באספמיא שנה כו' הא אם קרוב בתוך מהלך יום שיוכל לידע מיד כשידע ולא ימחה תהיה חזקה וכר' ישמעאל בר' יוסי נמי כשלהי פרקין (דף נט:) ת"ר מעשה באדם אחד שפתח חלונותיו לחצר השותפין בא לפני ר' ישמעאל א"ל החזקת משום דס"ל בפניו לאלתר הויא חזקה: **אין הלכה כו'.** אלא כרבנן דאמרי דכל דבר חזקה ג' שנים מיום ליום בעינן: **והא אחיל כו'.** (ג) והא יש לי טענה ודאית שהקנה לי קרקע דיש לי עדים שראו שהיה מסייע לי לבנות הכותל וכמאן דאמר לך חזק וקני דמי: **מחילה בטעות היא.** שלא היה יודע שאתה בונה בתוך שלו: **מי הוה עבדת.** בתמיה. אלא גם אתה טעית וכסבור היית שאתה בונה בתוך שלך:

חד

שלא אמר לי אדם דבר מעולם. והוא הדין לאפי' אם אמר זבינתיה מפלוני דזבנה מינך דלא הויא חזקה עד שיאמר אתה מכרת לי כדקתני סיפא אלא הא עדיפא ליה למינקט שלא אמר לי אדם דבר מעולם לאשמועי' דלא הוי פתח פיך לאלם כדאמר בגמ':

אמרי לי אחוי (לי) שטרך. וכשלא אוכל להראות שטרי שהפסדתיו יאמרו שגזלתיה אבל כשאומר לא אמר לי אדם [דבר] מעולם לא יאמרו שגזלתיה אלא ראיתי שלא מיחו בידי והחזקתי בה ונמצא שמחל לי: **והא** אחזקי לי. פירש הקונטרס בניתי כותל על פיו והוא סייע לי וכיון שבגלותו (ד) עשה הוי חזקה שיש עמה טענה וקשה למדקאמר בתר הכי והא אחיל משמע דעד השתא לא הוה מחזיק בה מטעם מחילה ועוד דלאלתר הוה ליה לרב נחמן למימר מחילה בטעות הואי ונראה לפרש דרב ענן הוה טעין שלקח ממנו ולא הי' לו עדים שלקחה והיה רוצה להיות נאמן מתורת חזקה וכי א"ל רב נחמן דלאו חזקה היא השיב לו רב ענן והא אחיל דאע"פ שאינו נאמן לומר לקחתיה תהא שלי מטעם מחילה דסייע בגודא בהדאי והיה לו עדים או היה מודה בסיועו ואין הסוגיא מוכחת כן:

שלא אמר לי אדם דבר מעולם פשיטא. קשה למהר"ם דמאי פריך פשיטא הא לעיל (דף כח:) פריך גמרא אלא מעתה חזקה שאין עמה טענה כו' ופירש שם בתוספות פירוש (ה) א' דלאפי' אמר [שלא אמר] לי אדם דבר מעולם פריך ונראה לומר דמכח סיפא דמשמע דלאפי' מפלוני דזבנה מינך זבינתה לא הויא חזקה פריך פשיטא ונראה כי זה דוחק דמנא ליה למיפרך ארישא טפי מאסיפא דהא מרישא איכא למידק איפכא וליפרוך טפי מסיפא לרישא ונראה לי דמקשה לא מסיק אדעתיה דנטעון ליה אנן ולהכי פריך פשיטא דטענה גרידא אינה מועלת דאינה טענה ומשני דס"ד דנטעון ליה אנן דכיון דלא מיחה שלש שנים ודאי מכר לו או מחל ועוד יש לומר דלרבנן דרבי ישמעאל דלא ילפי משור (ו) פריך פשיטא אבל קשה דבמתניתין לא הוזכרו רבנן ומתני' כר' ישמעאל ונראה דפריך אחזקה דיום אחד דמתני' נמי איירי בה מדקתני כל חזקה כדפ"ה:

כמאן כר"י. קשה לרשב"א דהאמר רב ענן לעיל (דף לח:) לדידי מפרשא לי מיניה דמר שמואל מחאה בפני עדים שאין יכולין לומר לו כו' משמע דלא בעי (ז) בפניו מחאה *והיינו דלא כר"י ושמא סבר כוותיה במדא ופליג עליה במדא: **אמר** ליה מחילה בטעות הואי. וקשה דבפ' איזהו נשך (ב"מ דף סו: ושם ד"ה התם) אמר רב נחמן השתא דאמור רבנן אסמכתא לא קני הדרא ארעא והדרי פירי למימרא דסבר רב נחמן מחילה בטעות לא הויא מחילה והא איתמר המוכר פירות דקל לחבירו כו' ואמר רב נחמן ומודינא דאי שמיט ואכיל לא מפקינן מיניה ומשני התם זביני והכא הלואה ופירש הקונטרס הכא הלואה (ח) ומיחזי כרבית שמתחלה בהלואה באו לידו וכרבית קצוצה דמו ואין אבק רבית אלא במכר כגון לקח ממנו פירות דריש מתניתין דהתם משמע דבכ"מ לרב נחמן מחילה בטעות הויא מחילה בר מהתם בהלואה דמיחזי כרבית והכא סבר רב נחמן דלא הויא מחילה ומיהו בלאו הכי קשה על פירושו דהא אמר רבינא התם בריש פירקא (דף סג.) דמשכנתא בלא נכייתא בדינינו אין מחזירין ממלוה ללוה דלא חשיב רבית קצוצה ומסתמא דלא פליג עליה רב נחמן ונראה לרבינו תם דה"פ דבכ"מ סבר רב נחמן דלא הויא מחילה כדאמר הכא ובריש המפקיד (ב"מ דף לה.) קאמר נמי רב נחמן התם שומא בטעות הוא ובספ"ק דגיטין (דף יד.) נמי אמר דקנין בטעות חוזר אלא היינו טעמא דרב נחמן דהתם זביני ולא הויא מחילה בטעות שאפי' היה המוכר יודע שיוכל לחזור לא היה חוזר דניחא ליה דליקו בהימנותיה וגמר ומקני אבל הכא הויא הלואה והלוה אינו מקני ליה אלא בתורת מכר והמכר אינו כלום דאסמכתא היא ולא גמר ומקני וכיון דהדרא ארעא הדרי נמי פירי אבל אם היה נותן בתורת רבית היה קונה דאבק רבית אין יוצא בדיינים ורבא דהוה בעי לאתויי אונאה לא היה יודע זה הפירוש שאם היה יודע לא היה מקשה כלום מאונאה דהכא לא הויא מחילה בטעות כדפרי' ^{ה)}גמר ומקני ור"נ היה משיב מאיילונית לפי סברת רבא כלומר אדמותבת לי מאונאה תסייען מאיילונית אלא על כרחך צריך אתה לחלק כדפרישית:

אתה

עין משפט נר מצוה

קו א מיי' פ"ה מהלכות זכיה הלכה ב סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רמב סעיף ג:

קז ב מיי' פי"ד מהל' טוען הל' יב סמג עשין צה טוש"ע ח"מ סי' קמו סעיף ע:

קח ג מיי' שם הל' יג טוש"ע שם סעי' י:

קט ד טוש"ע ח"מ סי' קמב סעי' ג:

רבינו גרשום

לראשון: איבעיא להו. להיכא דאמר לעדים ולא פתם כתובו ליה חיישינן דלהוי מתנה טמירתא אי לא חיישינן: **פיסקא** כל חזקה שאין עמה למחזיק טענה אחרת של זכותו אינה חזקה: והבא מחמת ירושה. מי שהחזיק ג' שנים וערער אחד ואמר לו מה אתה עושה בשלי שירשתיה מאבי ואמר זה מהיכן באת לאביך אין צריך לזה לטעון היכן לקחה אביו או שום טענה אחרת: פשיטא. דהיכא דאין עמה טענה מעליא דאינה חזקה. איצטריכין דמהו דתימא אם לא טעין אמרינן משום הכי לא טעין דהאי מיזבן הוא דזבנה ליה כר' קמ"ל דלא טענינן בשבילו דכיון דאיהו לא טעין אנן לא טענינן ליה: שקל בדקא בארעיה. שבא שטף מים ושטף לכותל ארעיה ואהדר גודא בארעא דחבריה שקבע כתלו בקרקע חבירו: א"ל. לרב ענן: זיל אהדר לו קרקעו וקבע מחיצתך בתוך שלך למקום שהיה מתחלה: אמר ליה רב ענן והא אחזיקי לי. שקבעתי בקרקע שלו בפניו ולא מיחה לי: אמר ליה כמאן. אמרת דבפניו הוי חזקה לאלתר: כר' יהודה. דקתני במתני' לא אמרו ג' שנים אלא שיהא באספמיא כר' הא אם מחזיק בפניו ולא מיחה לאלתר הויא חזקה (א"ל) וכר' ישמעאל דקתני בסיומא דהאי פירקין ת"ר מעשה באדם אחד שפתח חלונותיו לחצר השותפין בא לפני ר' ישמעאל ואמר לו החזקת בני החזקת משום דסבירא ליה לאלתר בפניו הוה חזקה: אמר ליה מחילה בטעות הואי. דאיהו לא ידע דעבדת בתוך שלו דאת גופך אי הוה ידעת דבתוך שלו אתה בונה כותלך מי היית בונה מדעתך בתוך שלו אלא כי היכי דאת לא ידעת משום דשטף המים סימני המיצר איהו נמי לא הוי ידע דעבדת בתוך שלו ואמטול הכי סייע לך לבנות וכשידע לא מחל:

מסורת הש"ס

א) [לעיל כח:], ב) [לעיל כג.], ג) [כתובות לו. גיטין לו:], ד) [גירסת הערוך בערך כנק ב' רב חנן ומיושב בזה קושית הרשב"א בתוס' ד"ה כמאן], ה) נ"ל משום דגמר ומקני. מרש"ל.

תורה אור השלם

1 פתח פיך לאלם אל דין כל בני חלוף: משלי לא ח

גליון הש"ס

רשב"ם ד"ה חיישינן כו' והיכא דקיימא ארעא תיקום. עיין לעיל דף לג ע"ב תוס' ד"ה והלכתא: תוס' ד"ה כמאן כר' היינו דלא כר"י. קשה לי הא אמרינן לעיל דגם ר"י מלי סבר דמחאה שלא בפניו הוי מחאה אלא דעדיף טפי קמ"ל וביותר הא ר"נ אמר כן לעיל ושפיר אמר כאן לרב ענן כמאן כר"י ול"ע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אזל אהדר גודא וכו' א"ל אהדר וכו' ור' ישמעאל בר' יוסי דאמרי כל בפניו: (ב) שם אי הוה ידעת מי הוה עבדת: (ג) רשב"ם ד"ה והא אחיל כו' והלא יש לי וכו' דאמר לי לך חזק: (ד) תוס' ד"ה והא וכו' שבגלותו עשיתי הוי חזקה: (ה) ד"ה שלא וכו' ופירש שם בתוספות פי' ראשון דלאפי' לא אמר שלא אמר לי אדם דבר מעולם פריך ונראה לי דמכח סיפא דמשמע דלאפי' אם אמר מפלוני דזבנה מינך וכו' ונראה דזה דוחק וכו' איכא למידק איפכא ולפרוך טפי מרישא לסיפא ונראה לי דמקשה לא אסיק אדעתיה דנטעון ליה אנן ולהכי פריך פשיטא דחזקה גרידא אינה מועלת בלא טענה ומשני דסלקא דעתך דנטעון ליה אנן ולעיל פריך חזקה שאין עמה טענה תיהוי חזקה היינו דנטעון ליה אנן דכיון שלא מיחה: (ו) בא"ד משור המועד פריך פשיטא כצ"ל ונ"ב דיבור זה הוא גליון: (ז) ד"ה כמאן וכו' דלא בעי מחאה בפניו והיינו: (ח) ד"ה אמר וכו' ופי' הקונטרס הכא הלואה שמתחלה כצ"ל ותיבות ומיחזי כרבית נמחק:

מוסף רש"י

שלא אמר לי אדם דבר מעולם. ולא אמר לי אתה מכרת לי (לעיל כח:). הבא משום ירושה אינו צריך טענה. אינו צריך לומר אתה מכרת לאבי, אלא ראיתי שהחזיק בה שלא ערער אדם עליו (לעיל כג.).